

Sygn. akt V K 141/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Młodańska- Piaseczna

Protokolant: Kinga Mistewicz

w obecności Prokuratora: Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 roku

sprawy **M. B., syna P. i D. z domu P.,**

urodzonego (...) w N.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Legionowie, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 1348/12, **z dnia 15 lutego 2013 roku**, prawomocnym dnia 23 lutego 2013 roku, za czyn z art. 178a § 1 k.k., popełniony **w dniu 16 września 2012 roku**, na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano wskazanego w okresie próby pod dozór kuratora, na postawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądzone świadczenie pieniężne oraz orzeczono o kosztach sądowych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 06 września 2013 roku, prawomocnym dnia 05 października 2013 roku, sygn. akt II Ko 549/13, zarządzono wykonanie wobec skazanego wskazanej powyżej kary 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu zatrzymanie w dniu 16 września 2012 roku;
2. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 9/13, **z dnia 23 kwietnia 2013 roku**, prawomocnym dnia 18 września 2013 roku, za czyn z art. 280 § 2 k.k., popełniony **w nocy 1/2 listopada 2012 roku**, na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 191 § 1 k.k., popełniony **w nocy 1/2 listopada 2012 roku**, na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 276 k.k., popełniony **w nocy 1/2 listopada 2012 roku**, na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190 § 1 k.k., popełniony **w nocy 1/2 listopada 2012 roku**, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec wskazanego karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02 listopada 2012 roku do dnia 23 kwietnia 2013 roku, orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz o kosztach sądowych; wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 18 września 2013 roku, sygn. akt II AKA 258/13, wyrok w zaskarżonej części utrzymano w mocy;
3. Sądu Rejonowego w Legionowie, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 1282/11, **z dnia 10 października 2013 roku**, prawomocnym dnia 18 października 2013 roku, za czyn z art. 288 § 1 k.k., popełniony **w dniu 30 października 2011 roku**, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., popełniony **w dniu 30 października 2011 roku**, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec wskazanego karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 października 2011 roku do dnia 20

grudnia 2011 roku, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono częściowy obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oraz orzeczono o kosztach sądowych;

4. Sądu Rejonowego w Legionowie, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 553/12, z **dnia 25 lutego 2013 roku**, prawomocnym dnia 04 lutego 2014 roku, za czyn z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 12 marca 2012 roku**, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i z art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 4 (czterech) lat tytułem próby, zaś na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda, na poczet której zaliczono wskazanemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 marca 2012 roku do dnia 07 kwietnia 2012 roku, uznając ją za wykonaną w całości, na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano wskazanego w okresie próby pod dozór kuratora, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano wskazanego do naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody, orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz o kosztach sądowych; wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 04 lutego 2014 roku, sygn. akt VI Ka 612/13, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

5. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 76/12, z **dnia 24 października 2013 roku**, prawomocnym dnia 19 września 2014 roku, za czyn z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 03 marca 2009 roku**, na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 sierpnia 2009 roku do dnia 05 maja 2011 roku, orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych; wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 19 września 2014 roku, sygn. akt II AKa 14/14, zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, iż przyjęto, że M. B. nie używał niebezpiecznych przedmiotów, w związku z czym z podstawy prawnej jego skazania wyeliminowano art. 159 k.k., w pozostałym zaś zakresie wyrok utrzymano w mocy;

6. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 246/15, z **dnia 16 czerwca 2015 roku**, prawomocnym dnia 24 czerwca 2015 roku, za czyn z art. 244 k.k., popełniony **w dniu 28 sierpnia 2013 roku**, na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz orzeczono o kosztach sądowych;

orzeka:

I. rozwiązuje kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec M. B. wyrokami: Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 9/13, z dnia 23 kwietnia 2013 roku, w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, opisanym w **pkt 2** niniejszego wyroku oraz Sądu Rejonowego w Legionowie, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 1282/11, z dnia 10 października 2013 roku, w wymiarze 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, opisanym w **pkt 3** niniejszego wyroku;

II. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 89 § 1a k.k. wyroki opisane powyżej w **pkt 1** - sygn. akt II K 1348/12 Sądu Rejonowego w Legionowie, w **pkt 2** - sygn. akt V K 9/13 Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w **pkt 3** - sygn. akt II K 1282/11 Sądu Rejonowego w Legionowie, w **pkt 4** - sygn. akt II K 553/12 Sądu Rejonowego w Legionowie oraz w **pkt. 5** - sygn. akt V K 76/12 Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, łączy i wymierza M. B. karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, w części nie objętej wyrokiem łącznym wyroki połączone pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w części dotyczącej objęcia niniejszym wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem opisanym powyżej w pkt 6 - sygn. akt V K 246/15 przedmiotowego wyroku;

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. II niniejszego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawach: sygn. akt V K 9/13 tj. od dnia 02 listopada 2012 roku do dnia 23 kwietnia 2013 roku i od dnia 05 kwietnia 2014 roku do dnia 23 listopada 2015 roku, w sprawie sygn. akt II K 1282/11 tj. od dnia 30 października 2011 roku do dnia 20 grudnia 2011 roku, w sprawie sygn. akt II K 553/12 tj. od dnia 14 marca 2012 roku do dnia 07 sierpnia 2012 roku, w sprawie sygn. akt V K 76/12 tj. od dnia

24 sierpnia 2009 roku do dnia 05 maja 2011 roku oraz okres zatrzymania w dniu 16 września 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 1348/12;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt V K 141/15

UZASADNIENIE

M. B. skazany został poniżej omówionymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Legionowie, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 1348/12, z **dnia 15 lutego 2013 roku**, prawomocnym dnia 23 lutego 2013 roku, za czyn z art. 178a § 1 k.k., popełniony **w dniu 16 września 2012 roku**, na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano wskazanego w okresie próby pod dozór kuratora, na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądzono świadczenie pieniężne oraz orzeczono o kosztach sądowych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 06 września 2013 roku, prawomocnym dnia 05 października 2013 roku, sygn. akt II Ko 549/13, zarządzono wykonanie wobec skazanego wskazanej powyżej kary 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu zatrzymanie w dniu 16 września 2012 roku;

2. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 9/13, z **dnia 23 kwietnia 2013 roku**, prawomocnym dnia 18 września 2013 roku, za czyn z art. 280 § 2 k.k., popełniony **w nocy 1/2 listopada 2012 roku**, na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 191 § 1 k.k., popełniony **w nocy 1/2 listopada 2012 roku**, na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 276 k.k., popełniony **w nocy 1/2 listopada 2012 roku**, na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190 § 1 k.k., popełniony **w nocy 1/2 listopada 2012 roku**, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec wskazanego karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02 listopada 2012 roku do dnia 23 kwietnia 2013 roku, orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz o kosztach sądowych; wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 18 września 2013 roku, sygn. akt II AKa 258/13, wyrok w zaskarżonej części utrzymano w mocy;

3. Sądu Rejonowego w Legionowie, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 1282/11, z **dnia 10 października 2013 roku**, prawomocnym dnia 18 października 2013 roku, za czyn z art. 288 § 1 k.k., popełniony **w dniu 30 października 2011 roku**, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., popełniony **w dniu 30 października 2011 roku**, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec wskazanego karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 października 2011 roku do dnia 20 grudnia 2011 roku, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono częściowy obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oraz orzeczono o kosztach sądowych;

4. Sądu Rejonowego w Legionowie, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 553/12, z **dnia 25 lutego 2013 roku**, prawomocnym dnia 04 lutego 2014 roku, za czyn z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 12 marca 2012 roku**, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i z art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 4 (czterech) lat tytułem próby, zaś na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda, na poczet której zaliczono wskazanemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 marca 2012 roku do dnia 07 kwietnia 2012 roku, uznając ją za wykonaną w całości, na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano wskazanego w okresie próby pod dozór kuratora, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano wskazanego do naprawienia w całości wyrządzonej

przestępstwem szkody, orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz o kosztach sądowych; wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 04 lutego 2014 roku, sygn. akt VI Ka 612/13, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

5. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 76/12, z **dnia 24 października 2013 roku**, prawomocnym dnia 19 września 2014 roku, za czyn z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 03 marca 2009 roku**, na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 sierpnia 2009 roku do dnia 05 maja 2011 roku, orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych; wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 19 września 2014 roku, sygn. akt II AKa 14/14, zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, iż przyjęto, że M. B. nie używał niebezpiecznych przedmiotów, w związku z czym z podstawy prawnej jego skazania wyeliminowano art. 159 k.k., w pozostałym zaś zakresie wyrok utrzymano w mocy;

6. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 246/15, z **dnia 16 czerwca 2015 roku**, prawomocnym dnia 24 czerwca 2015 roku, za czyn z art. 244 k.k., popełniony **w dniu 28 sierpnia 2013 roku**, na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz orzeczono o kosztach sądowych.

W będącym przedmiotem rozpoznania wniosku z dnia 11 sierpnia 2015 roku, który wpłynął do tut. Sądu w tym samym dniu, obrońca skazanego M. B. adw. W. W. wniósł o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar orzeczonych wszystkimi powyżej wskazanymi wyrokami.

Na wstępie wskazać należy, iż z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) wynika, iż przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym wskazaną powyżej ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem jej wejścia w życie, tj. przed dniem 01 lipca 2015 roku, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy, co w niniejszym wypadku nie ma miejsca, bowiem wszystkie wyroki wydane wobec M. B. zapadły przed dniem wejścia w życie w/w ustawy. Zatem Sąd Okręgowy podstawę niniejszego rozstrzygnięcia oparł na przepisach obowiązujących przed dniem wejściem w życie „ustawy lutowej” nowelizującej przepisy kodeksu karnego.

W świetle tych uregulowań, zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k. w wyroku łącznym karę łączną można wymierzyć tylko wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. W przedmiocie wydania wyroku Sąd orzeka na wniosek lub z urzędu. Oznacza to, iż Sąd nie jest związany treścią wniosku, a bierze pod uwagę ogół skazań, które mogą wchodzić w skład wyroku łącznego albo które mogą powodować stan, iż wydanie wyroku łącznego, zgodnie z wnioskiem, nie będzie możliwe. Zawarty z kolei w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała SN I KZP 36/04 OSNKW 2005/2/13 7 sędziów - zasada prawna). Nie jest zatem możliwe objęcie wyrokiem łącznym kary wymierzonej za przestępstwo popełnione po wydaniu wyroku skazującego za inne wcześniej dokonane przestępstwo. Sąd podziela stanowisko SN wyrażone w wskazanej uchwale, a także w orzeczeniu SA we Wrocławiu, iż „pierwszy wyrok skazujący wyklucza możliwość połączenia kary wymierzonej za przestępstwo popełnione przed jego wydaniem z karą wymierzoną (innym wyrokiem) za przestępstwo popełnione po jego wydaniu. Jeżeli natomiast po wydaniu pierwszego wyroku skazany dopuści się kolejnych przestępstw, to kary wymierzone za te przestępstwa, popełnione do chwili wydania drugiego wyroku, zostaną połączone w karę łączną. Tak bowiem osądzony realny zbieg przestępstw będzie podlegał jednakowej ocenie, chodzić będzie o sprawcę wielu przestępstw, który popełnił je będąc już raz karany za przestępstwa (pierwszy wyrok skazujący), zanim zapadł drugi wyrok skazujący tego sprawcę, a pierwszy co do któregośkolwiek z tych przestępstw, stanowiących nowy, drugi z kolei, realny ich zbieg (co przesądza o spełnieniu przesłanki z art. 85 k.k.)” (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2005.06.24 II AKz 172/05 OSA 2005/10/68). Wyrok łączny może zatem zawierać kilka kar łącznych. Zgodnie bowiem z przedmiotową uchwałą SN z dnia 25 lutego 2005 roku

konkretne przestępstwa nie pozostają w zbiegu realnym, dlatego że wytworzył się akurat taki a nie inny układ procesowy, ale dlatego że to sprawca podjął przestępcze działania w określonych warunkach, wiedząc przecież, czy zapadł już wobec niego wyrok, czy też nie. Zawsze punktem wyjścia musi pozostawać ten chronologicznie pierwszy wyrok zamykający przestępstwa pozostające w zbiegu czy kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu.

W świetle powyższego pierwszy wyrok skazujący zapadł wobec M. B. w dniu **15 lutego 2013 roku**, za czyn z art. 178a § 1 k.k., popełniony w dniu 16 września 2012 roku. Jest to wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie, II Wydział Karny, sygn. akt II K 1348/12, opisany w pkt 1 niniejszego uzasadnienia, za który został on skazany na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, zaś na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec wskazanego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat. Następnie postanowieniem w/w Sądu z dnia 06 września 2013 roku, prawomocnym dnia 05 października 2013 roku, sygn. akt II Ko 549/13, zarządzono wykonanie wobec skazanego wskazanej powyżej kary 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu zatrzymanie w dniu 16 września 2012 roku. Zaznaczyć przy tym należy, iż prawomocne zarządzenie wykonania kary uprzednio w wyroku zawieszonyj unicestwia warunkowe zawieszenie, zmienia kategorię skazania i od tej chwili jest to już skazanie na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia. Tak zatem należy ją postrzegać w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego (vide: wyrok SN z dnia 16.01.2009r., IV KK 273/08).

Zatem oceniając, czy istnieje zbieg przestępstw umożliwiający wydanie wyroku łącznego, należy za punkt wyjścia wziąć właśnie dzień wydania powyższego wyroku. Przed tą datą skazany dopuścił się jeszcze innych przestępstw, za które został skazany wyrokami opisanymi w pkt od 2 do 5 niniejszego uzasadnienia, czyli:

- Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, sygn. akt V K 9/13, z dnia 23 kwietnia 2013 roku, za czyn z art. 280 § 2 k.k., popełniony w nocy 1/2 listopada 2012 roku, za który został skazany na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 191 § 1 k.k., popełniony w nocy 1/2 listopada 2012 roku, za który został skazany na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 276 k.k., popełniony w nocy 1/2 listopada 2012 roku, za który został skazany na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190 § 1 k.k., popełniony w nocy 1/2 listopada 2012 roku, za który został skazany na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, i w konsekwencji na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec wskazanego karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02 listopada 2012 roku do dnia 23 kwietnia 2013 roku;

- Sądu Rejonowego w Legionowie, sygn. akt II K 1282/11, z dnia 10 października 2013 roku, za czyn z art. 288 § 1 k.k., popełniony w dniu 30 października 2011 roku, za który został skazany na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., popełniony w dniu 30 października 2011 roku, za który został skazany na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec wskazanego karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, z kolei na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 października 2011 roku do dnia 20 grudnia 2011 roku;

- Sądu Rejonowego w Legionowie, sygn. akt II K 553/12, z dnia 25 lutego 2013 roku, za czyn z art. 245 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu 12 marca 2012 roku, za który został skazany na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i z art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 4 (czterech) lat tytułem próby oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda, na poczet której zaliczono wskazanemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 marca 2012 roku do dnia 07 kwietnia 2012 roku, uznając tym samym karę grzywny za wykonaną w całości;

- Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, sygn. akt V K 76/12, z dnia 24 października 2013 roku, za czyn z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu 03 marca 2009 roku, za który został skazany na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której

zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 24 sierpnia 2009 roku do dnia 05 maja 2011 roku.

Biorąc więc powyższe pod uwagę, w tym fakt, iż za wskazane wyżej przestępstwa pozostające ze sobą w zbiegu realnym wymierzono kary podlegające łączeniu, Sąd uznał, iż powstał obowiązek wynikający ze spełnienia przesłanek określonych w art. 85 k.k. implikujący w takiej sytuacji orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym, tj. połączenia wskazanych jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych M. B. za wskazane czyny, przy tym mając na uwadze fakt, iż czyn objęty wyrokiem w sprawie o sygn. akt II K 553/12 został popełniony po dniu 8 czerwca 2010 roku, a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 05 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks Karny Skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) zmieniającej m.in. treść art. 89 k.k., który w § 1a dopuścił możliwość łączenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z karą pozbawienia wolności orzeczoną bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i w konsekwencji orzeczenia kary łącznej bezwzględnie pozbawienia wolności z czego wynika, iż nie może stanowić negatywnej przesłanki orzekania o karze łącznej (wydania wyroku łącznego) sytuacja, gdy stwierdzi się brak warunków do zawieszenia kary łącznej (vide: postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2013 roku, sygn. akt IV KK 194/12) – Sąd nie umorzył niniejszego postępowania w zakresie połączenia z innymi karami kary orzeczonej wobec skazanego z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przy tym w niniejszej sprawie już sam wymiar najwyższej z jednostkowych kar podlegających łączeniu wynoszący 3 lata, wyklucza zastosowanie instytucji warunkowego jej zawieszenia wobec nie spełnienia przesłanek wskazanych w art. 69 k.k.

Wobec powyższego ostatni wyrok skazujący wobec M. B. z dnia 16 czerwca 2015 roku, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, sygn. akt V K 246/15, za czyn z art. 244 k.k., popełniony w dniu 28 sierpnia 2013 roku, za który został on skazany na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, opisany w pkt. 6 uzasadnienia, nie pozostaje w zbiegu realnym z żadnym innym wskazanym powyżej przestępstwem popełnionym przez skazanego. Został on bowiem przez niego popełniony już po wydaniu wyroku wyznaczającego powyższy zbieg przestępstw, czyli w sprawie sygn. akt II K 1348/12, tj. po dniu 15 lutego 2013 roku, zatem Sąd w oparciu o dyspozycję art. 572 k.p.k. zobligowany był umorzyć postępowanie w tym zakresie.

Art. 86 § 1 kk. stanowi, że karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 15 lat. Przy czym wymierzając karę łączną Sąd nie bierze jednak pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa. Gdyby okoliczności te uwzględnić ponownie przy wymiarze kary łącznej, prowadziłoby to do ponownego sądzenia za czyny już osądzone, do ukrytego weryfikowania rzeczy osadzonej, a więc do postępowania sprzecznego z zakazem ponownego sądzenia. Przy wymiarze kary łącznej bierze się bowiem pod uwagę szczególnie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy – ich kumulacja, to jest sumowanie. Czyli nieprawidłowe jest ponowne rozważanie i uwzględnianie przy oznaczaniu kary łącznej tych samych okoliczności, które miały wpływ na wymiar kary w sprawach o zbiegające się przestępstwa takich jak stopień zawinienia czy stopień społecznej szkodliwości czynu. Brać natomiast należy wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w wypadkach gdzie nie jest zbyt wyraźnie zarysowana granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia. Z kolei popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikająca z dyrektywy absorpcji (Komentarz do K.K. Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll, Zakamycze 1998, str. 562). Zgodzić się trzeba nadto z poglądem, iż poza powyższymi przesłankami na wymiar kary wymierzonej wyrokiem łącznym wpływ ma również zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (vide: wyrok S.N. z 12.09.1985r. II KR 245/85, OSNKW 1986, z. 5-6, poz. 39).

Jak wynika z opinii nadesłanych z Aresztu Śledczego W.-B. oraz Zakładu Karnego w I. w ocenie Zastępców Dyrektorów, przy uwzględnieniu czynników zarówno pozytywnych jak i negatywnych, ogólne zachowanie skazanego M. B. w warunkach izolacji więziennej uznane zostało stosownie jako dobre i bardzo dobre. Od momentu osadzenia był

on już 40 razy nagradzany regulaminowo oraz trzykrotnie udzielono mu ulgi. Nie był karany dyscyplinarnie. Nie stosowano wobec niego również środków przymusu bezpośredniego. W grupie wychowawczej funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo. Potrafi nawiązać prawidłowe relacje interpersonalne. W stosunku do funkcjonariuszy prezentuje właściwą, regulaminową postawę, jest grzeczny i taktowny. Przestrzega ustalonego porządku wewnętrznego oraz regulaminu. Należy mu dbać o higienę osobistą oraz porządek w celi mieszkalnej. Uczestniczy w pracach na rzecz oddziału mieszkalnego. Aktywnie udziela się społecznie. Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w I. zatrudniony był na umowę o dzieło przez (...) Spółdzielnię (...), gdzie wykonywał oporniki do akumulatorów. Aktualnie nie jest zatrudniony. W warunkach izolacji ukończył kurs zabudowy robót wykończeniowych w budownictwie. Obecnie jest uczniem Centrum Kształcenia Ustawicznego w Zakładzie Karnym w(...), kurs zawodowy w zakresie montażu systemów suchej zabudowy. W opinii nauczycieli jest sumienny i chętny do nauki. Z opinii tych wynika jednak, iż skazany jest uczestnikiem podkultury przestępczej aczkolwiek na tym tle nie dochodzi do sytuacji konfliktowych. Wprawdzie nie został zdiagnozowany jako osoba uzależniona od substancji odurzających czy środków psychotropowych, lecz zdiagnozowano u niego skłonność do nadużywania alkoholu, wobec czego przeprowadzono w okresie od 20 do 27 marca 2015 roku przeprowadzono oddziaływanie z zakresu krótkiej interwencji, której cele w ocenie psychologa zostały osiągnięte. Skazany ukończył także liczne programy readaptacji społecznej, w tym HIOB i ART. Brał udział w spektaklu profilaktycznym „Gra o życie” poruszającym problematykę agresji i przemocy w społeczeństwie. Jest regularnie odwiedzany przez konkubinę, a także przez najbliższą rodzinę (matkę, ojca i kuzyna). Utrzymuje z nimi również kontakt telefoniczny i listowny. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, zadania z tym związane wykonuje dobrze. Korzysta z zajęć kulturalno-oświatowych. Do popełnionych przestępstw oraz trybu życia przed osadzeniem odnosi się krytycznie.

Granice możliwej do wymierzenia kary łącznej po połączeniu kar jednostkowych z podlegających łączeniu wyroków w sprawach o sygn. akt II K 1348/12, V K 9/13, II K 1282/11, II K 553/12 i II K 76/12, opisanych w pkt od 1 do 5 uzasadnienia, oczywiście po rozwiązaniu kar łącznych, kształtują się w przedziale od 3 (trzech) lat pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności.

Biorąc zatem wskazane powyżej okoliczności pod uwagę, w ocenie Sądu, przy rozważaniach dotyczących wymiaru kary łącznej w niniejszej sprawie, przemawiają one za tym, iż zastosowanie in concreto winna mieć zasada asperacji. Sąd łącząc kary jednostkowe orzeczone tymi wyrokami za zbiegające się przestępstwa uwzględnił bowiem z jednej strony bliskość czasową części z nich oraz pozytywną opinię o skazanym, z której wynika, iż zachowanie M. B. obecnie ocenić należy rzeczywiście jako bardzo dobre, a z drugiej strony fakt kilkukrotnej karalności skazanego, jego przynależność w zakładzie karnym do podkultury więziennej, wielości popełnionych przez niego przestępstw, w zasadniczej większości jednak brak łączności czasowej pomiędzy nimi oraz przedmiotowej, ocenianej przez pryzmat ich opisu, merytorycznej zawartości, charakteru oraz rodzaju dobra, w które godzą a zwłaszcza brak przewagi nad innymi jednego z nich, jak i wgląd na zasady tak prewencji ogólnej, jak i szczególnej, które implikowały wymierzeniem M. B. kary łącznej 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności. Pierwsza grupa wskazanych okoliczności wraz z powszechnie przyjętym w doktrynie poglądem, iż zasada kumulacji kar polegająca na ich sumowaniu powinna należeć do rzadkości, ponieważ z reguły kara taka stanowi dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacji przemawiały przeciwko tej zasadzie a pozostałe wraz z koniecznością uwzględnienia tego aspektu prewencji generalnej, który nakazuje przeciwdziałać odczuciu społecznemu, iż kara łączna jest nieusprawiedliwionym promowaniem skazanego, tylko z tego powodu, że popełnił wiele przestępstw, sprzeciwiały się zasadzie pełnej absorpcji. Wymierzając więc wskazaną karę Sąd uznał, iż w świetle całokształtu przedstawionych wyżej okoliczności branych pod uwagę przy określaniu wysokości kary łącznej brak jest podstaw do uznania, że wymierzenie kary łącznej w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jak i orzeczenie tej kary w wysokości bliskiej dolnej granicy wyznaczonej zasadami z art. 86 § 1 kk. jest właściwą oceną zachowania się skazanego. Wręcz przeciwnie, Sąd uznał, iż ich wyważenie nakazuje zastosowanie zasady asperacji implikującej powyżej wskazanym wymiarem kary łącznej pozbawienia wolności.

Ponieważ połączone wyroki zawierają także inne nie podlegające łączeniu rozstrzygnięcia, Sąd w tym zakresie pozostawił je do odrębnego wykonania.

Z kolei wobec braku przedstawionych wyżej przesłanek umożliwiających wydanie wyroku łącznego co do opisanych wyżej w pkt. 6 uzasadnienia wyroku postępowanie w tym zakresie umorzono.

Zgodnie z treścią art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawach: sygn. akt V K 9/13 tj. od dnia 02 listopada 2012 roku do dnia 23 kwietnia 2013 roku i od dnia 05 kwietnia 2014 roku do dnia 23 listopada 2015 roku, w sprawie sygn. akt II K 1282/11 tj. od dnia 30 października 2011 roku do dnia 20 grudnia 2011 roku, w sprawie sygn. akt II K 553/12 tj. od dnia 14 marca 2012 roku do dnia 07 sierpnia 2012 roku, w sprawie sygn. akt II K 76/12 tj. od dnia 24 sierpnia 2009 roku do dnia 05 maja 2011 roku oraz okres zatrzymania w dniu 16 września 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 1348/12.

Nadto z uwagi na sytuację materialną skazanego, wynikającą chociażby z długości dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności jak i planowanego ich końca, Sąd zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych przejmując je wraz z opłatą na rachunek Skarbu Państwa.